

HỒI THỨ MƯỜI BA

MẤY ĐOẠN ÂN TÌNH

Tuy Mộc Uyển Thanh tát Đoàn Dự nhưng nàng vẫn chịu nằm gọn trong lòng chàng vì không còn đủ sức mạnh để vùng dậy và đẩy chàng ra.

Đoàn Dự đưa tay lên xoa má mình, cười nói:

-Động một tý là đánh người ta! Trên đời sao lại có hạng đàn bà con gái dữ như nàng. Rồi nét mặt bỗng xám ngắt chàng hỏi:

-Nam Hải Ngạc Thần đâu rồi? Sao lão không ở đây đợi tôi?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Người ta chờ rông rã bảy ngày, bảy đêm rồi chưa đủ hay sao? Lão mới đi rồi.

Nét mặt Đoàn Dự lại tươi lên ngay, chàng hớn hởi nói:

-Nếu vậy hay! Nếu vậy hay! Tôi những canh cánh lo âu vì lão. Nếu lão bức bách tôi phải thờ lão làm thầy thì không biết nói sao.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Chàng không chịu làm đồ đệ lão thì còn đến đây làm gì?

-Ô kia nàng bị mắc vào tay lão, nếu tôi không đến tất lão sẽ gia hại nàng. Tôi nữ nào bỏ nàng cho đành?

Mộc Uyển Thanh nghe Đoàn Dự nói vậy đã thấy mát ruột nhưng vẫn chưa hết trách móc:

-Chàng thật là kẻ vô nghi, tôi hỏi rằng không chém chết phứt chàng cho rồi. Chàng làm gì mà bây giờ mới đến để người ta vừa lo lắng vừa mong hết nước hết cái. Giờ lão bỏ đi, mới vác mặt đến rồi nói đạo đức giả. Sao rông rã bảy ngày bảy đêm không đến tìm tôi?

Đoàn Dự thở dài nói:

-Tôi cũng bị người ta giữ, không sao cựa ra được. Suốt ngày đêm tôi lo lắng về nàng, lòng nóng như lửa đốt. Vừa thoát khỏi tay họ là tôi chạy đến đây ngay lập tức. Mộc cô nương! Chỗ vết thương cô đã lành chưa? Lão độc ác đó có ức hiếp gì cô không?

Mộc Uyển Thanh giận dỗi hỏi:

-Tôi là thế nào với chàng mà chàng còn gọi một điều cô nương, hai điều cô nương?

Đoàn Dự thấy nàng giận dỗi càng tăng vẻ kiêu diễm, lại biết rằng trong bảy ngày qua nàng đã trải bao nỗi nhớ nhung, đau khổ liền ôm ghì lấy vai nàng nói:

-Uyển Thanh, Uyển Thanh mình ơi! tôi gọi mình vậy mình đã vừa lòng chưa?

Đoàn Dự nói rồi cúi đầu xuống, toan ghé miệng hôn vào môi Mộc Uyển Thanh. Nàng buột miệng kêu lên:

-Ồ hay!

Rồi vì thẹn quá mặt đỏ như gấc chín, nàng ngồi bật dậy như cái lò xo, bực mình nói:

-Chàng làm gì mà kỳ vậy? Không sợ những người chung quanh cười cho sao?

Nàng ngó nhìn bốn phía thì chẳng thấy tông tích người mặc áo rộng thùng thình cùng bọn Ngư, Tiều, Canh, Độc đâu cả. Đoàn Dự không hiểu nàng ngó gì, đâm ra chột dạ, vẻ lo sợ lộ ra mặt, vội bảo:

-Mình ngó ai vậy? Có phải Nam Hải Ngạc Thần không?

Mộc Uyển Thanh không đáp hỏi lại:

-Chàng đến đã lâu chưa?

Đoàn Dự đáp:

-Mới có một lúc. Lên tới đây thì nàng ngã lăn, ngất đi. Ngoài ra chẳng thấy một ai. Mộc Uyển Thanh mình ơi! Chúng ta phải đi ngay, nếu để Nam Hải Ngạc Thần trở lại thì nguy to.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Phải đó!

Nàng lẩm bẩm: quái lạ thật! Mới trong khoảnh khắc mà họ đi đâu cả rồi? Bất thình lình nghe phía sau tảng đá lớn có tiếng ngâm thơ:

Ngàn dặm tuốt gươm trần

Kể gì một tấm thân

Đã qua chơi đất Ngụy

Không thụ Tín Lăng Quân

Ngâm xong, một người tay cầm quạt, tay cầm cuốn sách đi ra. Chính gã là thư sinh lúc nãy.

Đoàn Dự vừa trông thấy cả mừng reo lên:

-Chu huynh!

Gã thư sinh bỏ sách cùng quạt vào bọc tiến lại vái dài, vui mừng nói:

-Thưa công tử! Công tử được vô sự thật là đại hạnh. Vừa nãy cô nương đây bảo công tử bị hại về tay bọn tứ ác làm chúng tôi sợ hãi rụng rời.

Đoàn Dự ngượng ngùng hỏi:

-Vậy ra các người trông... thấy ta cả rồi ư? Các người đến đây... làm chi? Không hẹn mà gặp thật là may quá!

Thư sinh mỉm cười đáp:

-Bốn anh em tôi vâng mệnh đi đón công tử về phủ chứ có phải tự nhiên mà gặp đâu. Công tử thật là gan liều tướng quân, một thân một mình mà dám dấn thân vào

chốn giang hồ. Bọn tôi đến hỏi nhà Mã Ngũ Đức, rồi sang núi Vô Lượng, mấy bữa nay ai nấy đều lo ngay ngáy.

Đoàn Dự cười nói:

-Ta cũng gặp không biết bao nỗi gian khổ, chắc bá phụ cùng gia gia giận ta lắm phải không?

Thư sinh đáp:

-Dĩ nhiên là các vị lão gia rất buồn phiền. Chúng tôi ra đi rồi chắc hai vị lão gia nóng ruột lắm. Sau Thiệu Xỉn Bần được tin bốn tên đại ác đã vào địa phận nước Đại Lý, e rằng công tử chạm trán với bọn này, chính người phải thân hành đi kiếm công tử đó.

Đoàn Dự nhú đôi lông mày hỏi:

-Bốn tên đại ác nào? Cao thúc thúc cũng đi kiếm ta ư? Ta thật áy náy vô cùng, các người kia đâu cả rồi?

Thư sinh đáp:

-Cao bần lão gia đang đánh nhau với ác phụ, khi nghe tiếng công tử ai nấy mới yên dạ. Tôi được lệnh ở lại châu chức công tử, còn mọi người rượt theo ác phụ. Bây giờ xin công tử về thành kéo hai vị lão gia nóng ruột.

Đoàn Dự hỏi:

-Thế ra có mình Chu huynh ở đây thôi hả?

Chàng tưởng đến lúc mình cùng Mộc Uyển Thanh thủ thủ với nhau gã biết cả rồi, bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Gã thư sinh đánh trống lảng:

-Vừa rồi tôi ngồi sau tảng đá đọc bài thơ ngũ ngôn của Vương Xương Linh, văn vẹn có hai mươi chữ mà tỏ được hết lòng khảng khái, ai nghe cũng phải kính phục.

Nói rồi gã lấy trong bọc ra cuốn "Vương Xương Linh tập" đưa cho Đoàn Dự. Đoàn Dự nói:

-Phải rồi! Vương Xương Linh sở trường về thơ thất ngôn, còn về thơ ngũ ngôn Vương cũng thường thôi, nhưng bài ngũ ngôn vừa rồi kể ra hay thật. Đoàn Dự cao hứng cũng ngâm rằng:

Sông Hoài quanh trước mặt

Ánh nguyệt rọi bên mình

Dám nghĩ tình tân chủ

Đôi phen nghĩa đệ huynh

Thư sinh nghe đoạn vái dài tận đất nói:

-Đa tạ lòng công tử.

Câu chuyện giữa Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh tha thiết yêu nhau gã thư sinh đều nghe rõ hết. Hai bên quyến luyến, không rời nhau, lại thấy chàng ra chiều

bên lên nên gã ngâm bài thơ của Vương Xương Linh để gỡ then cho chàng. Câu "đã qua chơi đất Ngụy" để dẫn tích Hầu Doan cùng Chu Hối đối với Tín Lăng Quân. Bài thơ gã ngâm ngụ ý dù có phải nát thân để báo đáp công tử gã cũng vui lòng. Bài thơ của Đoàn Dự thì tỏ ý chủ nhân hậu đãi kẻ thuộc hạ như tình cốt nhục. Hai người nhìn nhau mà cười ra chiều rất tương đắc. Còn Mộc Uyển Thanh chẳng hiểu gì về thơ văn, nghĩ thầm: Mấy anh đồ gàn toẹt này đã bàn luận đến thơ văn thì không còn biết trời đất gì nữa, quên cả mình đang ngồi trong hang cộp.

Đoàn Dự quay lại bảo Mộc Uyển Thanh:

-Mộc... Mộc cô nương! vị này là Chu Đan Thần tức Chu Tứ ca một người bạn rất thân với tôi đó.

Chu Đan Thần bước lên kính cẩn thi lễ:

-Chu Đan Thần xin bái yết cô nương.

Mộc Uyển Thanh thấy gã coi mình có vẻ trân trọng, cũng thấy thỏa dạ, liền đáp lễ rồi tươi cười hỏi:

-Chu tứ ca! Tứ ca thật là người ôn tồn hoà nhã mà sao mấy ông bạn kia coi có vẻ hung dữ thế?

Chu Đan Thần tươi cười đáp:

-Ba vị ca ca tôi nóng lòng vì chưa được tin tức của Đoàn công tử nên có điều thất thố, xin cô nương miễn trách.

Gã nghĩ thầm: vài năm nay, tiếng Hương Dược Xoa độc ác đồn đại khắp nơi, ai ngờ nàng là một trang sắc nước hương trời. Đoàn công tử hãy còn ít tuổi, chưa hiểu khách giang hồ đều chán ghét nàng cả. Nay chàng bị mỹ sắc mê hoặc có khi nguy hại đến thanh danh. Tuy nghĩ vậy nhưng gã là người rất ý tứ, đối với Mộc Uyển Thanh gã chỉ đề phòng một cách kín đáo, tuyệt không lộ tí gì ra sắc mặt, gã cười hể hả nói:

-Hai vị lão gia ở nhà nóng lòng mong đợi công tử. Công tử còn chờ gì mà chưa động thân về thành? Mộc cô nương! nếu không có việc gì gấp, xin mời về phủ công tử chơi mấy bữa.

Gã tự lượng sức mình không địch nổi Mộc Uyển Thanh, vả gã mời Mộc Uyển Thanh cùng đi Đoàn Dự tất vui lòng. Gã đã tưởng thế là đắc sách, nào ngờ Đoàn Dự vẫn tỏ vẻ ngần ngại đáp:

-Ta... ta biết về trình lại với bá phụ cùng gia gia ta thế nào đây?

Mộc Uyển Thanh thì then đỏ mặt lên quay đi chỗ khác. Chu Đan Thần lại nói:

-Tại hạ nghe nói Tứ ác võ công tuyệt cao, vừa rồi Thiệt Xiển Hầu đánh đuổi được Diệp Nhị Nương là bởi tấn công bất ngờ và cũng có điều may mắn mới thắng được mục. Công tử thân trọng thiên kim, chẳng nên dẫn mình vào nơi hiểm địa nữa. Chúng ta về thôi!

Đoàn Dự tưởng đến Nam Hải Ngạc Thần hung dữ lại sợ hãi vô cùng, trời không rét mà chàng run lên cầm cập, gật đầu nói:

-Phải đó! Chúng ta lên đường thôi! Chu tứ ca! Kẻ địch ghê gớm lắm! Tứ ca đi giúp cho Cao thúc thúc một tay, để ta cùng Mộc cô nương về phủ là được rồi!

Chu Đan Thần cười nói:

-Như thế không được! Tìm thấy công tử đâu phải là chuyện dễ dàng? Tại hạ xin đưa công tử về phủ. Đã đành rằng Mộc cô nương võ công trác tuyệt, tại hạ xiết bao ngưỡng mộ, song xem khí sắc tựa hồ vết thương cô nương chưa được bình phục. Vạn nhất dọc đường gặp phải cường đồ thì nguy hiểm biết mấy? Xin cho tại hạ được lập chút công nhỏ mọn dưỡng dây tơ sợi tóc.

Mộc Uyển Thanh đằng hắng rồi nói:

-Tứ ca có bảo gì tôi xin đừng nói văn chương, chữ nghĩa. Tôi chỉ là cô gái quê mùa, không được học hành, tôi chả hiểu gì mấy về những lời văn vẻ quá.

Chu Đan Thần cười đáp:

-Quả thế! Tại hạ quen mất nét rồi. Xin cô nương miễn trách.

Đoàn Dự không muốn về nhà nhưng chết nỗi Chu Đan Thần đã gặp rồi, không về không được, chỉ còn cách là đang đi giữa đường sẽ tìm kế thoát thân.

Ba người cùng đi xuống núi. Mộc Uyển Thanh chỉ lăm le muốn hỏi cho ra chuyện bảy ngày bảy đêm vừa rồi Đoàn Dự đi đâu mà không đến với nàng. Nhưng bị Chu Đan Thần lúc nào cũng đi sát bên cạnh, chưa tiện dịp gạn hỏi, phải cố nín nhịn. Chu Đan Thần có đem lương khô bên mình, lấy ra đưa cho hai người ăn. Ba người xuống đến chân núi lại đi thêm vài dặm nữa, thấy bên đường có năm con ngựa buộc sẵn dưới gốc cây. Những ngựa này do bọn Thái Tân Khách cưỡi đến đây trước. Chu Đan Thần lại cỡi lấy ba con, giắt đưa cho Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh mỗi người một con. Hai người nhảy lên yên đi rồi, gã mới lên ngựa đi sau. Tối hôm ấy ba người vào nghỉ trong quán trọ, mỗi người ở riêng một phòng. Mộc Uyển Thanh cài cửa phòng rồi tay chống cằm, ngồi trước một cái bàn, trên bàn có thấp một cây nến đỏ. Lòng nàng nửa mừng, nửa lo, những làm sóng tư tưởng cuộn cuộn luân lưu nổi lên hạ xuống. Nàng nghĩ: Đoàn lang chẳng nề lao khổ trở lại tìm ta đủ rõ tình ý chàng đối với ta cực kỳ thâm trọng. Vậy mà mấy bữa nay ta cứ ngấm ngầm oán trách oan chàng là người tệ bạc, thật là một lỗi lầm rất lớn. Lại xem Chu Đan Thần đối với chàng vô cùng kính cẩn, thì hẳn chàng chẳng con nhà phú quý cũng là dòng dõi gia thế trong võ lâm. Ta là một cô gái đương xuân, tuy cùng chàng đính ước hôn nhân nhưng cứ tự nhiên theo về nhà chàng thế nào được? Ôi thật là rắc rối. Dường như cha, bác chàng đối với chàng rất là khắc nghiệt, nếu họ khinh bỉ hoặc vô lễ với ta thì biết làm thế nào? Thôi ta cũng đành phóng cho mỗi người một mũi tên, giết ráo cả đi, chỉ để mình chàng là xong.

Mộc Uyển Thanh đang nghĩ đến giai đoạn gay go chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng gõ nhẹ nhàng. Nàng tắt phụt cây nến đi thì nghe rõ tiếng Đoàn Dự nói:

-Tôi đây mà!

Mộc Uyển Thanh thấy canh khuya chàng lẻn đến phòng riêng mình gọi cửa bất giác trái tim đập dồn dập, mặt nóng bừng bừng khẽ hỏi:

-Có chuyện chi đó?

Đoàn Dự đáp:

-Mình mở cửa sổ, tôi nói cho mà nghe.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi không mở...

Nàng cảm thấy con người toàn thân võ nghệ như mình mà lúc này phải sợ hãi một gã thư sinh yếu ớt cảm thấy tự thẹn cho mình. Bên ngoài Đoàn Dự không hiểu tại sao nàng không chịu mở cửa sổ, liền nói vọng vào:

-Vậy thì mình ra đây! Ta chuẩn đi thôi!

Mộc Uyển Thanh rất lấy làm kỳ, lấy ngón tay chọc thủng miếng giấy che cửa sổ hỏi:

-Có chuyện chi mà phải đi bây giờ?

Đoàn Dự đáp:

-Chu tứ ca ngủ say rồi, đừng náo động cho y thức giấc, tôi cùng mình lén đi thôi! tôi không muốn về nhà.

Mộc Uyển Thanh mừng rỡ. Nàng chỉ bắn khoản chuyện đối phó với cha mẹ chàng, thấy chàng không muốn về nhà thì rất biểu đồng tình liền mở cửa sổ nhẹ nhàng nhảy ra.

Đoàn Dự khẽ bảo nàng:

-Tôi đi dắt ngựa đây.

Mộc Uyển Thanh ra hiệu bảo dừng, rồi thò tay nắm lấy lưng chàng, đề khí nhảy vọt lên mặt tường, tiện đà lẹ làng nhảy ra bên ngoài tường, nói khẽ bảo Đoàn Dự:

-Đừng đi ngựa vì vó ngựa lớp bộp, Chu tứ ca sẽ biết mất.

Đoàn Dự nói:

-Nàng thật là người chu đáo!

Hai người giắt tay nhau trông về hướng đông mà đi. Đi được mấy dặm vẫn không thấy có người đuổi theo, đã hơi vững dạ, Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Sao chàng lại không muốn về nhà?

Đoàn Dự đáp:

-Tôi về bây giờ chắc sẽ bị gia gia cùng bá phụ giữ chặt không cho ra khỏi nhà nửa bước. Dù có muốn được thấy mặt mình một lần cũng không phải là chuyện dễ.

Mộc Uyển Thanh khoan khoái vô cùng, hôn hờ bảo chàng:

-Chàng tính vậy cũng phải. Không về nữa là xong. Từ đây đôi ta vùng vẫy giang hồ, sống một đời tiêu dao tự tại, há chẳng vui sướng ru? Nhưng chúng ta về đâu bây giờ?

Đoàn Dự nói:

-Điều thứ nhất là tìm đường nào để Cao thúc thúc và Chu Đan Thần không biết đâu mà đuổi theo, hai là đừng để Nam Hải Ngạc Thần bắt gặp.

Mộc Uyển Thanh gật đầu khen phải nói:

-Chúng ta đi về ngả Tây Bắc tìm một nhà nào đó tạm lánh ít lâu. Chẳng mười lăm ngày chờ cho vết thương tôi lành hẳn khi ấy sẽ không sợ gì nữa.

Hai người rảo bước nhằm hướng tây bắc mà đi. Trên đường không dám dừng lại trò chuyện lúc nào, chỉ mong chóng ra khỏi khu vực núi Vô Lượng càng xa càng hay.

Đi đến lúc trời sáng Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi rất nhiều kẻ thù, ban ngày đi bị họ dòm ngó không tiện, ta tìm chỗ trọ ăn uống rồi ngủ một giấc, đến tối lại ra đi.

Đoàn Dự không hiểu gì về đường lối giang hồ nói:

-Chủ ý mình định thế nào tôi cũng theo như vậy.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ăn cơm rồi chàng phải kể cho tôi hay bảy ngày, bảy đêm vừa qua chàng lọt vào đâu? Nếu nói dối nửa lời thì đừng có trách! Liệu hồn đó!

Chưa dứt lời, bất thành linh có tiếng đằng hắng, hai người vội trông về phía trước thấy dưới gốc liễu đã có ba con ngựa buộc sẵn tại đó. Một người ngồi trên phiến đá, tay cầm quyển sách đang gật gù ngâm nga. Chính là Chu Đan Thần.

Đoàn Dự cả kinh dặt tay Mộc Uyển Thanh kéo đi nói:

-Chạy mau! Hắn kia rồi!

Nhưng Mộc Uyển Thanh là người sáng suốt hiểu rõ rằng: đêm rồi hai người lén ra đi Chu Đan Thần đã biết cả rồi. Y liệu chừng Đoàn Dự không có môn khinh công cố nhiên đi không được mau lẹ. Y chỉ cần nhìn xem mình rẽ về ngả nào rồi lên ngựa đi quanh nẻo khác đến đây đón trước. Nàng liền chau mày bảo Đoàn Dự:

-Ông ngốc ơi! Đành để y bắt gặp còn trốn đâu được nữa.

Rồi tiến lên trước, tươi cười hỏi Chu Đan Thần:

-Còn sớm thế mà Tứ ca đã ra đây ngồi đọc sách rồi, khóai lắm nhỉ?

Chu Đan Thần tươi cười, gật đầu rồi quay sang hỏi Đoàn Dự:

-Công tử thử đoán xem tôi đọc bài thơ này của ai nhé.

Đoạn gã cất cao giọng ngâm:

Chim kêu, vượn hót canh trường,

Xa xăm dặm khách bàng hoàng hồn mai.

Mang danh quốc sĩ với đời,
Dấu trong gian hiểm dám phai tắc lòng?

Đoàn Dự đáp:

-Phải chăng đó là bài "Thuật hoài" của Nguy Trưng đời Đường?

Chu Đan Thần cười đáp:

-Công tử thật là người học rộng nhớ nhiều, tôi xin bái phục.

Đoàn Dự biết y dẫn bài thơ này dụng ý: nửa đêm y không ngại gian nan, ra đi truy tìm mình, vì đã chịu ơn gia gia cùng bá phụ mình nên không dám quên lời phó thác.

Mộc Uyển Thanh lại cởi dây buộc ngựa ra, miệng hỏi:

-Đi về Đại Lý đường nào nhỉ? Chúng ta đi có trúng không?

Chu Đan Thần đáp:

-Muốn đi ngả nào cũng không sao. Qua mé tây cũng được mà qua mé đông rồi cũng về tới Đại Lý cả.

Hôm qua gã nhường con ngựa chạy nhanh nhất cho Đoàn Dự, nay gã tự mình giữ lấy con ngựa tốt này để phòng hai người có trốn gã còn đuổi kịp.

Đoàn Dự nhẩy phốc lên yên, nhằm hướng đông gia roi. Chu Đan Thần sợ Đoàn Dự có ý không bằng lòng mình chẳng. Có lúc gã đi sát bên chàng, có lúc lại đi sau một quãng xa để chàng được thoải mái được trò chuyện với Mộc Uyển Thanh. Lúc nào gã đi bên chàng thì đem văn thơ ra bàn luận rất là vui vẻ. Mộc Uyển Thanh thấy hai người nói chuyện văn chương thì nàng cứ lầm lỳ chẳng nói chẳng rằng. Đi chưa bao lâu đã ra đến đường lớn. Ba người đi đến giữa trưa thì gặp bên đường một quán ăn nhỏ liền vào ngồi nghỉ ăn cơm. Chợt thấy ngoài cửa thoáng có bóng người rồi từ ngoài cửa bước vào một gã đàn ông cao lêu nghêu, gầy khảnh gầy kheo. Y vừa ngồi xuống đã quát tháo:

-Lấy đem đây một bình rượu ngon và hai cân thịt bò chín cho mau!

Mộc Uyển Thanh không cần nhìn mặt chỉ nghe tiếng the thé chói tai cũng đủ biết y là Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc rồi. May nàng ngồi quay mặt vào phía trong nên hắn chưa trông thấy. Nàng chấm ngón tay vào bát nước canh, viết lên mặt bàn bốn chữ: "Người ác thứ tư". Chu Đan Thần liền viết "Đi ngay đi đừng chờ tôi nữa!". Mộc Uyển Thanh liền kéo áo Đoàn Dự chạy vào phía trong quán.

Vân Trung Hạc ngồi đăm đăm nhìn ra đường, tựa hồ đang chờ đón ai. Nhưng tâm linh y cực kỳ vi diệu, thoáng nghe phía sau có tiếng chân người, quay đầu nhìn lại thấy Mộc Uyển Thanh đang đi khuất vào sau bức vách liền quát hỏi:

-Ai? Đứng lại ngay!

Hắn đứng dậy đuổi theo, quờ cánh tay dài ra toan tóm lấy sau lưng Mộc Uyển Thanh.

Chu Đan Thần tay cầm bát canh miến kêu lên: "ối chao", giả vờ lỡ tay cho bát canh vừa nóng sôi đổ vào mặt Vân Trung Hạc. Hai người đứng liền nhau, Chu Đan Thần đã nhanh tay mà Vân Trung Hạc không ngờ gã thư sinh đột nhiên ám toán. Lại vì quán chật chội quá không lùi kịp, y mới xoay được nửa mình bát canh sôi đã đổ vào mặt y một nửa còn một nửa đổ chan hoà vào người y. Y hoa mắt lên một cái rồi nổi hung đưa tay ra toan móc vào bụng Chu Đan Thần. Nhưng Chu cũng không vừa, bát canh vừa rớt xuống, tiện tay bưng cả bàn ăn lên, hất về phía Vân Trung Hạc. Năm ngón tay Vân Trung Hạc vừa chạm mặt bàn, một luồng gió cực mạnh quạt bát đĩa bật trở lại kêu loảng choảng. May mà y là một tay võ nghệ ghê gớm, vận kíp nội công chống lại, hất bát đĩa ra nên không bị thương gì cả, mà chỉ bị bao nhiêu nước canh đổ đầy vào người.

Ngoài cửa quán tiếng vó câu dồn dập, hai người (Mộc Uyển Thanh và Đoàn Dự) phóng ngựa chạy về phía Bắc. Vân Trung Hạc giơ tay áo lên lau mặt, bỗng thấy một luồng hơi mạnh lùa vào bụng, một vật đâm thẳng tới trước ngực. Y liền hít mạnh một hơi thở, ngực hóp vào nửa thước tránh khỏi, giơ hai ngón tay trái lên không kịp được cây quạt. Cây quạt của Chu Đan Thần đánh bằng thép nguyên chất, nó là một thứ khí giới gã tập luyện từ thuở nhỏ, phóng ra thu về vùn vụt nhanh như gió. Gã biết Vân Trung Hạc mau lẹ dị thường nhưng muốn nhân lúc y đang lóng ngóng, may ra đánh trúng y được một đòn chẳng. Nào ngờ chẳng những y tránh được lại còn chĩa hai ngón tay lên cặp mắt cây quạt quý báu. Chu Đan Thần cả kinh vội vận nội công cướp lại. Kể về nội lực thì Chu còn kém y nhiều, không thể đoạt lại nổi nhưng may mà tay y còn đắm nước canh, trơn quá nắm không được chặt nên Chu Đan Thần giật lại được.

Sau mấy đòn vừa qua Chu Đan Thần biết mình gặp phải một địch thủ ghê gớm, gã lên tiếng gọi to:

-Xin nhị vị ca ca Phủ Tiên Diếu cùng Thái Tân Khách mau mau chẹn các ngã, đừng để thằng cha cao ngạo hôm trước chạy thoát.

Sở dĩ Chu Đan Thần gọi lên như thế vì đã được nghe chuyện hôm trước hai người này hợp lực lại đánh Vân Trung Hạc và đã thắng nổi y. Đó chỉ là cách Chu Đan Thần hư trương thanh thế để dọa bên địch. Quả nhiên Vân Trung Hạc tưởng thật, lẩm bẩm: "Hồng bát! Chúng còn hai tên mai phục ở ngoài. Bữa trước mới có hai tên đó thôi mình còn chịu thua, nay lại có những ba thì mình địch sao cho nổi?". Nghĩ vậy y không dám ham đánh, xông vào phía sau quán, vượt tường chạy mất.

Chu Đan Thần gọi to:

-Gã cao ngạo chạy ra phía sau, chúng ta mau mau đuổi bắt!

Đoạn Chu ra cửa quán, lên ngựa đuổi theo Đoàn Dự. Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh chạy được mấy dặm rồi lỏng buông tay khấu cho ngựa đi thông thả. Lát sau

Chu Đan Thần gần tới nơi, hai người dừng ngựa lại toan hỏi chuyện vừa xảy ra, bỗng Mộc Uyển Thanh lại kêu lên:

-Nguy mất! Y lại đuổi theo kia rồi!

Trên đường cái, gã cao nghệu đang lắt lư đuổi tới. Chu Đan Thần cả kinh nói:

-Thằng cha này khinh công ghê quá.

Gã cầm roi quất vào mông ngựa Đoàn Dự, cả ba con, mười hai vó phi nước đại, cát bụi tung trời. Chỉ trong chớp mắt, bỏ Vân Trung Hạc một quãng xa.

Chạy như vậy thêm được sáu bảy dặm nữa, con ngựa Mộc Uyển Thanh cười thở dốc lên từng cơn, đánh phải dừng lại một chút cho nó nghỉ xả hơi. Vân Trung Hạc đuổi gần thêm được một quãng. Tuy y chạy không nhanh bằng ngựa nhưng dai sức, chạy lâu không mệt. Chu Đan Thần biết rằng mưu lừa của mình đã bị Vân Trung Hạc khám phá mất rồi, bây giờ có muốn bịp y cũng không được nữa. Tính ra còn đến hai mươi dặm đường, sao cho y không đuổi kịp mới yên. Một khi đã vào thành Đại Lý rồi thì dù việc to tà trời cũng không có gì đáng ngại nữa.

Ba con ngựa chạy mỗi lúc một chậm thêm, tình thế mỗi lúc một nguy ngập. Đi được vài dặm nữa, con ngựa của Đoàn Dự bỗng khuyu hai chân trước, hất chàng tuột dần xuống. Mộc Uyển Thanh phi thân, nhảy ra khỏi yên ngựa mình. Đoàn Dự chưa lặn tới đất nằng đã túm được sau lưng thì vừa lúc con ngựa của nằng chạy tới nơi. Tay trái nằng giữ yên rồi xách cả Đoàn Dự nhảy phốc lên.

Chu Đan Thần tuy ác cảm với nằng nhưng thấy Đoàn Dự từ trên lưng ngựa tuột xuống mà mình còn mắc ngăn trở kẻ địch ở đằng sau, chưa kịp lại cứu, được Mộc Uyển Thanh ra tay kịp thời, bất giác buột miệng khen:

-Phi thân như thế thật tuyệt!

Vừa đùa lời, chợt sau gáy có luồng gió thổi đến, một thứ binh khí bổ xuống. Chu Đan Thần vung quạt lên đỡ đánh chát một tiếng, cây cương trảo của Vân Trung Hạc bị hất ra. Thuận tay y đưa năm ngón cương trảo chụp xuống mông ngựa, máu chảy đầm đìa. Ngựa bị thương đau quá, hí vang một tiếng bi thảm rồi chạy lồng lên lại bỏ Vân Trung Hạc một quãng khá xa.

Nhưng từ lúc đó, một ngựa cỡi hai người, một bị thương không còn cách nào duy trì lâu được nữa. Chu Đan Thần cùng Mộc Uyển Thanh rất đổi bồn chồn, còn Đoàn Dự chưa rõ sự thể nguy cấp hỏi:

-Uyển Thanh mình ơi! thằng cha đó ghê gớm lắm phải không? Chẳng lẽ Chu tứ ca không địch nổi nó?

Mộc Uyển Thanh lắc đầu đáp:

-Cả tôi hợp lực nữa cũng không ăn thua.

Rồi nằng chợt nghĩ ra một kế nói:

-Tôi giả vờ ngã ngựa bị thương nằm xuống bên đường, chờ y đến nơi, không kịp đề phòng sẽ phóng ra hai mũi tên độc hay nhiều hơn, may ra hạ được y. Chàng cứ cưỡi ngựa chạy dài dừng chờ tôi nghe.

Đoàn Dự hoảng quá, quờ tay lại đằng sau, tay trái giữ đầu, tay phải ôm lưng nàng nói luôn:

-Không được! Không được! Tôi không bằng lòng cho mình mạo hiểm thế đâu. Mộc Uyển Thanh then quá, mặt đỏ bừng lên, vùng vằng bảo:

-Chàng ngốc! Buông người ta ra! Để Tứ ca trông thấy coi sao cho tiện?

Đoàn Dự giật mình hỏi:

-Mình giận tôi đấy ư? Đừng giận nữa mà!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Đã là vợ chồng tôi giận chàng làm gì?

Hai người nhìn về phía sau thấy Vân Trung Hạc đang ngất ngưỡng đuổi tới. Đoàn Dự liếc nhìn Mộc Uyển Thanh thấy nàng mày liễu ử đột, nét mặt lo buồn thì chàng ruột rối tơ vò, cảm lòng không đậu. Đằng sau Chu Đan Thần không ngớt vẫy tay ra hiệu bảo chạy mau đi, gã đã xuống ngựa cầm cây quạt đứng chặn đường. Chẳng ngờ Vân Trung Hạc chỉ cố tình bắt Mộc Uyển Thanh, y rẽ xuống ruộng tránh Chu Đan Thần rồi cứ nhằm Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh mà đuổi. Mộc Uyển Thanh gia roi quất mạnh vào hông ngựa, con vật mệt quá miệng nhả bọt rãi ra trắng hếu, hơi thở phì phì. Đoàn Dự nói:

-Uyển Thanh mình ơi! Giả tỷ lúc này ta có con Hắc Mai Côi thì tên ác nhân kia không tài nào đuổi kịp.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ai không biết thế? Cần chi chàng phải nói?

Ngựa lượn qua sườn núi thì đến một con đường lớn thẳng tắp và quang quẻ, chẳng còn chỗ nào ẩn nấp được nữa. Chỉ có về mé tay trái, giữa một rừng liễu xanh um, bên cạnh cái hồ nhỏ lộ ra bức tường vàng.

Đoàn Dự cả mừng nói:

-Chúng ta vào trong kia!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Đó là đất chết! Vào đó cùng đường rồi chạy đi đâu?

Đoàn Dự nói:

-Mình cứ nghe tôi! tôi nói không sai đâu mà!

Mộc Uyển Thanh giật cương cho ngựa chạy rẽ vào. Chạy gần đến nơi, nàng ngoảnh đầu lên nhìn thì đó là một ngôi chùa hay một đạo viện, trên biển có đề ba chữ: "THANH HOA QUÁN". Nàng hoảng hồn than thầm: chàng ngốc này bảo mình chạy vào đây, trước mặt quả là cùng đường biết làm thế nào? Thôi ta đành

nấp vào trong kia, bắn ngăm Vân Trung Hạc một phát rồi ra sao thì ra. Vừa tính toán xong ngựa đã đến trước cửa chùa. Phía sau bỗng một chuỗi cười ha hả nổi lên, nghe rõ tiếng Vân Trung Hạc đuổi tới nơi.

Con ngựa tung Mộc Uyển Thanh cùng Đoàn Dự nảy lên. Nó hí một tiếng dài rồi đứng sững lại một cách đột ngột, phía trước mắc tường chùa không còn đường chạy.

Mộc Uyển Thanh thấy sau lưng mát lạnh, quay đầu nhìn lại thì Vân Trung Hạc đã túm được khấu đuôi ngựa. Thần lực y ghê gớm quá, y chỉ nắm khấu đuôi mà toàn thân ngựa bị cứng đờ, không nhúc nhích được nữa. Đoàn Dự bỗng cất tiếng gọi thật to:

-Má má ơi! Má ra đây mau mau! Má má ơi!

Mộc Uyển Thanh tức quá hét lên:

-Đồ ngốc! Cầm mồm ngay!

Vân Trung Hạc cười ha hả nói:

-Mi gọi cả ba má mi ra đây cũng không làm gì được nữa đâu.

Mộc Uyển Thanh vẩy tay phải, một mũi tên phóng về phía sau. Vân Trung Hạc rút cổ lại tránh khỏi, gã thấy Mộc Uyển Thanh xuống ngựa, tay trái vung cây cương trao ra toan chụp lấy vai nàng. Mộc Uyển Thanh cơ linh mau lẹ, co người lại một cái đã chui ngay vào gầm bụng ngựa. Vân Trung Hạc buông đuôi ngựa ra, định thò tay nắm lấy Mộc Uyển Thanh. Bất thành lình một người đạo cô trong chùa chạy ra. Vị đạo cô này tuy đã đứng tuổi mà nhan sắc xinh tươi chẳng khác gì cô gái đương xuân, tay phải cầm cây phất trần, miệng tươi như hoa nở.

Đạo cô đưa tay ra dắt Đoàn Dự lại bên mình, vừa cười vừa hỏi:

-Lại gây chuyện chi rắc rối mà gọi ầm lên thế?

Mộc Uyển Thanh thấy đạo cô xinh đẹp mà đối với Đoàn Dự ra vẻ thân mật còn Đoàn Dự quàng tay ôm lấy lưng mũ miệng cười toe toét bất giác nổi cơn tam bành, không nhớ gì đến kẻ địch lợi hại ở sau lưng nữa, nhảy xổ vào chìa tay ra toan tát vào mặt đạo cô. Nàng gầm lên:

-Mi là người thế nào với chàng?

Đoàn Dự vội la lên:

-Mộc Uyển Thanh! Không được vô lễ.

Mộc Uyển Thanh thấy chàng bênh đạo cô, máu ghen đưa lên tận cổ, chân chưa chấm đất nàng vận thêm nội lực vào tay định để tát cho thật mạnh. Đạo cô giờ phất trần ra, đuôi phất trần tung lên rồi sa xuống quấn lấy tay Mộc Uyển Thanh, kéo sang một bên. Mộc Uyển Thanh thấy cây phất trần có một mãnh lực rất kỳ dị: lông đuôi nó mềm như tơ, tuyệt không có chi cứng mạnh vậy mà nàng đành chịu thua không còn tự chủ được nữa. Nàng cảm tức muốn lồng lên, cả tiếng mắng:

-Mi là kẻ tu hành còn ôm lấy trai sao không biết nhục?

Vân Trung Hạc lúc mới thấy đạo cô dung nhan yếu điệu bước ra khỏi quá lấm bầm: Vân Trung Hạc này hôm nay sao mà vận đỏ thế? Một phát bắn trúng đôi điều, làm mình phải ẵm cả cặp đi một chuyến". Nhưng đến khi thấy đạo cô vùng phất trần một cách hời hợt để bắt Mộc Uyển Thanh mà nàng đành chịu ép một bề thì biết ngay là một tay đao thủ. Y nhảy tót lên lưng ngựa coi chừng chứ chưa động thủ. Đạo cô cả giận quát hỏi Mộc Uyển Thanh:

-Tiểu cô nương! Cô nói lằng nhằng gì thế? Cô là ai?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Ta là vợ Đoàn lang, mi có buông ngay chàng ra không?

Đạo cô đứng ngẩn người ra một lát, rồi béo tai Đoàn Dự, vừa cười vừa hỏi:

-Cô ta nói có đúng không?

Đoàn Dự cười nói nước đôi:

-Không đúng mà cũng không sai.

Đạo cô beo má chàng một cái thật mạnh, cười mà mắng rằng:

-Con nhà chẳng học được chút võ công nào của cha mà tính trăng hoa thì chẳng kém gì cha. Ta phải đánh què mới xong.

Bà nói rồi đưa mắt ngắm nghía Mộc Uyển Thanh từ đầu xuống đến gót chân, nói:

-À đẹp thì đẹp lắm rồi nhưng có vẻ quê mùa, phải giáo hóa mới nên người được.

Mộc Uyển Thanh cả giận nói:

-Ta quê mùa hay không quê mùa thì việc gì đến mi? Mi không buông chàng ra thì ta bắn cho bây giờ.

Đạo cô cười nói:

-Người thử bắn ta coi!

Đoàn Dự vội la lên:

-Bớ Uyển Thanh! Không được hỗn láo! Mình không biết ai đó ư?

Chàng nói rồi đưa tay lên ôm lấy đầu đạo cô. Mộc Uyển Thanh trông thấy uất lên không nhìn được nữa, phất tay áo một cái, hai mũi tên vun vút bay ra. Đạo cô đang tươi cười trông thấy hai mũi tên độc bắn tới, bỗng nhiên biến sắc, vùng cây phất trần, những sợi tơ dường như có sức hút quẩn cả lấy hai mũi tên. Đạo cô quát hỏi:

-Tu là đạo Tần Hồng Miên với mi là người thế nào?

Mộc Uyển Thanh lắc đầu đáp:

-Ta chẳng biết Tu là đạo Tần Hồng Miên là cái cóc gì.

Đoàn Dự thấy đạo cô nét mặt sa sầm vội khuyên can:

-Má ơi! Xin má đừng giận mà!

Mộc Uyển Thanh thoáng nghe lời chàng giật mình, tưởng mình nhãng tai hỏi lại:

-Đạo... đạo cô là... má má chàng đó ư?

Đoàn Dự cười đáp:

-Từ lúc mới đến đây tôi đã gọi má má lầm lên mình không nghe thấy ư?

Đoạn chàng quay sang giới thiệu với đạo cô:

-Thưa má! Đây là Mộc Uyển Thanh cô nương. Mấy bữa nay con trải qua lắm phen nguy hiểm bị bao kẻ hung tàn áp bức, may đều nhờ được Mộc cô nương cứu cho thoát chết.

Bất thành linh bên ngoài có tiếng gọi to:

-Dao Đao Tiên Tử! Xin tiên tử đề phòng cẩn thận, một tên trong bọn Tứ ác đã đến đó!

Một người từ ngoài cửa bước vào chính là Chu Đan Thần. Nhìn thấy sắc mặt đạo cô có vẻ khác thường, tưởng đạo cô đã bị bại với Vân Trung Hạc gã run run hỏi:

-Tiên Tử... đã cùng y động thủ chưa?

Vân Trung Hạc cười nói xen vào:

-Chưa động thủ thì bây giờ động thủ cũng vừa chứ sao?

Người y đã cao, đứng trên lưng ngựa lại càng cao thêm, đầu y tựa như treo lơ lửng trên không. Đột nhiên y nhoài người ra phía trước, chân phải vẫn bám chặt vào yên ngựa, y cầm cương trao chụp xuống đạo cô. Đạo cô khẽ nghiêng mình để tránh, tung phất trần ra đánh vào chân trái Vân Trung Hạc. Vân Trung Hạc không tránh, tay trái chụp xuống giữa lưng đạo cô. Đạo cô lún người xuống thấp, lườn vào gầm bụng ngựa, văng cây phất trần lên, có đến muôn ngàn sợi tơ phóng ra, luồng gió cực mạnh đánh vào chân phải Vân Trung Hạc. Vân Trung Hạc chân trái bước ra đầu ngựa, tay phải cầm cương trao quét ngang một cái. Chu Đan Thần quát to:

-Xuống ngay!

Gã nhảy lên hông ngựa, vung tay trái đánh vào sườn bên tả Vân Trung Hạc một quyền, tay phải giơ lên đâm vào đùi y. Khí giới của Chu Đan Thần ngăn lại đứng sát ngay bên địch nên dễ bề sử dụng. Vân Trung Hạc hất cương trao lại đỡ, khí giới của y dài nên đánh khó trúng. Phất trần của Dao Đao Tiên Tử lại nhằm hạ bàn y đánh tới. Cuộc tranh phong đã đến giai đoạn kịch liệt. Một mình Vân Trung Hạc phải đánh với hai người, hai tay múa tít cương trao vung lên, chụp xuống kể ra cũng chưa có gì kém thế.

Mộc Uyển Thanh thấy Vân Trung Hạc đứng trên lưng ngựa có chỗ sơ hở liền bắn ra một mũi tên trúng mắt bên trái con ngựa. Mũi tên này độc vô cùng. Ngựa trúng tên run lên, ngã khụy ngay xuống. Dao Đao Tiên Tử đã quán được năm ngón tay cương trao, hai tay bỗng rung lên một cái, phất trần cùng cương trao đều

rời khỏi tay, vọt lên không. Dao Đao Tiên Tử đưa tay trái rút ở sau lưng một giải lụa toan chụp lấy Vân Trung Hạc. Y cất tiếng mắng:

-Bọn Đại Lý các người chỉ y thế nhiều người uy hiếp chứ bản lãnh các người ta có coi vào đâu.

Y liệu chừng không thể thắng nổi liền bước xuống chạy ra chân tường, tay trái móc cây cương trảo vào mặt tường rồi nhảy vèo ra ngoài. Mộc Uyển Thanh phóng tên theo nhưng không kịp, mũi tên cắm phập vào tường. Vân Trung Hạc đã xa chạy cao bay, không thấy tông tích đâu nữa, trước khi cây cương trảo và cái phát trần rơi xuống đất.

Bốn người trong sân ngơ ngác nhìn nhau, kinh hãi cho tài phi hành của Vân Trung Hạc trên đời có một. Chu Đan Thần nói:

-Hôm nay Chu Đan Thần này nếu không nhờ được Dao Đao Tiên Tử ra tay thì tất bị chết về tay địch.

Dao Đao Tiên Tử mỉm cười hỏi Chu Đan Thần:

-Đã hơn mười năm nay ta không mò đến binh khí, võ công kém cỏi lắm rồi còn gì nữa đâu? Người có biết lai lịch y không?

Chu Đan Thần đáp:

-Có tin rằng cả Tứ ác vào nước Đại Lý ta. Y là em út trong bọn mà đã ghê gớm thế thì đủ biết ba tên kia còn đến mực nào. Xin Tiên Tử hãy về Vương phủ tạm lánh ít lâu, chờ thanh toán xong bọn tứ ác hãy hay.

Dao Đao Tiên Tử biến sắc, có vẻ bức mình nói:

-Ta còn về Vương phủ làm chi? Không địch lại bọn chúng thì đành chịu chết chứ sao?

Chu Đan Thần sợ hãi không dám nói nữa, đưa mắt ra hiệu cho Đoàn Dự năn nỉ. Đoàn Dự nói:

-Bốn tên này hung ác ghê gớm lắm, má không chịu về nhà thì để con đưa má về bên bá phụ.

Dao Đao Tiên Tử lắc đầu nói:

-Ta không về đâu hết.

Mắt tiên tử đỏ lên, dường như sắp trào lệ ra. Đoàn Dự nói:

-Nếu má không về con cũng ở luôn đây với má.

Đoạn quay sang bảo Chu Đan Thần:

-Chu tứ ca! Phiền tứ ca về bẩm với với bá phụ cùng gia gia ta rằng: ta phải ở đây hợp lực với mẫu thân ta để chống lại bọn tứ ác.

Nghe con pha trò, tiên tử phì cười mắng:

-Mi nói mà không biết nhục, có bản lãnh gì mà dám bảo ở đây hiệp lực cùng ta để chống nhau với bốn tên đại ác?

Tuy Đoàn Dự làm cho Tiên Tử phải bật cười nhưng rồi những giọt nước mắt vẫn tuôn xuống má, bà quay đi giơ tay áo lên lau. Mộc Uyển Thanh thấy vậy rất lấy làm lạ tự hỏi: Mẫu thân Đoàn lang vì lẽ gì mà xuất gia đầu Phật? Mắt nàng trông thấy Vân Trung Hạc chạy về, thế nào y chẳng gọi ba đồng đảng đến, nàng lẩm bẩm một mình: Nếu bốn gã đại ác đến nơi, một mình bà ta chống thế nào nổi? Vậy mà bà cố chấp không chịu về là nghĩa làm sao? à phải rồi! khắp thiên hạ, phái nam nhi đều là phường bạc hãnh. Phụ thân Đoàn lang tất sủng ái kẻ khác nên mẫu thân chàng bức chí đi tu. Nghĩ đến đây nàng cảm thấy đồng tình với tiên tử, nàng nói:

-Dao Đao Tiên Tử! tôi xin trợ lực tiên tử để chống tứ ác.

Dao Đao Tiên Tử nhìn kỹ lại tướng mạo nàng, đột nhiên hỏi lại:

-Cô nói thật cho ta hay: cô cùng Tu la đạo Tần Hồng Miên thân thích thế nào?

Mộc Uyển Thanh tức mình nói:

-Tôi đã bảo tiên tử rồi mà! Tôi chưa từng thấy ai nói đến cái tên đó bao giờ, cũng chẳng hiểu Tần Hồng Miên là người hay là giống vật nữa. Thực tình tôi không biết gì hết.

Dao Đao Tiên Tử nghe nàng nói đến câu: "Không biết là người hay là giống vật" thì nghĩ ngay: nếu nàng quả là con cháu Tu la đạo tất không khi nào lại bảo là súc vật nên tuy nghe lời nàng nói có vẻ bướng bỉnh, tiên tử về mặt vẫn ôn hoà, tươi cười nói lảng:

-Cô nương đừng trách ta! Ta coi lối phóng ám tiến của cô giống hệt một người quen với ta, vả nét mặt cô cũng hao hao như người đó nên ta tưởng lầm đó thôi. Vậy chớ lệnh đường tên họ là chi? Cứ xem võ công cũng đủ biết cô phải là con nhà có danh tiếng.

Mộc Uyển Thanh lắc đầu đáp:

-Từ thuở nhỏ tôi không cha không mẹ, chỉ có sư phụ nuôi nấng cho đến ngày khôn lớn nên tôi không biết tên họ gia gia cùng má má tôi.

Dao Đao Tiên Tử lại hỏi:

-Vậy lệnh tôn sư là ai?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Sư phụ tôi là "Vô danh khách".

Dao Đao Tiên Tử lẩm bẩm: "Vô danh khách! Vô danh khách là ai?", rồi như không nghĩ ra được đưa mắt ra hiệu hỏi Chu Đan Thần.

-----oOo-----